ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO

της 24ης Ιουνίου 1999 *

1. Η υπό κρίση υπόθεση αφορά αίτηση αναιρέσεως ασκηθείσα από 65 υπαλλήλους και πρώην υπαλλήλους της Επιτροπής, τοποθετημένους στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο υπερουρανίων στοιχείων στην Καρλσρούη της Γερμανίας, κατά αποφάσεως εκδοθείσας από το Πρωτοδικείο στις 10 Ιουλίου 1997 [1] (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

2. Το σύνολο των προσώπων αυτών ήσαν επίσης προσφεύγοντες στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου Chavane de Dalmassy κ.λπ. κατά Επιτροπής [2] (στο εξής: απόφαση Chavane de Dalmassy). Η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως αφορά τον τρόπο εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής.

3. Σύμφωνα με το άρθρο 64 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) και με το άρθρο 20 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στο Λοιπό Προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι αποδοχές των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων προσαρμόζονται βάσει διορθωτικού συντελεστή, ο οποίος καθορίζεται ανάλογα με το κόστος ζωής στον τόπο υπηρεσίας τους, έτσι ώστε, ανεξαρτήτως του τόπου αυτού, να έχουν ισοδύναμη αγοραστική δύναμη.

4. Ο διορθωτικός συντελεστής που εφαρμοζόταν στις αποδοχές των αναιρεσειόντων, που υπηρετούν στην Καρλσρούη, ήταν, μέχρι την έκδοση του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) 3161/94 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1994, που αναπροσαρμόζει, από την 1η Ιουλίου 1994, τις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται σε αυτές τις αποδοχές και συντάξεις [3], αυτός που εφαρμοζόταν στους υπαλλήλους που υπηρετούσαν στη Βόννη, πρωτεύουσα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας μέχρι τον Οκτώβριο του 1990.

5. Δεδομένου ότι κατά τον χρόνο αυτόν το Βερολίνο κατέστη η πρωτεύουσα του εν λόγω κράτους, η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο το σχέδιο κανονισμού [SEC(91) 1612 τελικό] της 4ης Σεπτεμβρίου 1991, προτείνοντας, με αναδρομική ισχύ από 1ης Οκτωβρίου 1990, αφενός, την εφαρμογή διορθωτικού συντελεστή για τη Γερμανία υπολογιζομένου βάσει του επιπέδου του κόστους ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, τον καθορισμό ειδικών διορθωτικών συντελεστών για τη Βόννη και την Καρλσρούη.

6. Στις 19 Δεκεμβρίου 1991 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3834/91, για την προσαρμογή από

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Τ-81/96, Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. I-A-207 και II-607).

2 — Απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1994, Τ-64/92 (Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-227 και II-723).

3 — ΕΕ L 335, σ. 1.

1ης Ιουλίου 1991 των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και στις συντάξεις [4]. Ο κανονισμός αυτός καθόρισε, μεταξύ άλλων, ένα διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία υπολογιζόμενο βάσει του κόστους ζωής στην παλαιά πρωτεύουσα, τη Βόννη, καθώς και ειδικό συντελεστή για το Βερολίνο.

7. Το Ιανουάριο του 1992, κάθε αναιρεσείων έλαβε συμπληρωματικό εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών, το οποίο εφάρμοζε για τη Γερμανία διορθωτικό συντελεστή υπολογιζόμενο βάσει του κόστους ζωής στη Βόννη.

8. Κατόπιν προσφυγής ασκηθείσας από τους αναιρεσείοντες κατά των εν λόγω εκκαθαριστικών σημειωμάτων, το Πρωτοδικείο, με την προπαρατεθείσα απόφασή του Chavane de Dalmassy, της 27ης Οκτωβρίου 1994, ακύρωσε τα εκκαθαριστικά σημείωματα των αναιρεσειόντων που αφορούσαν τον μήνα Ιανουάριο, καθόσον εφάρμοζαν διορθωτικό συντελεστή υπολογιζόμενο με βάση το κόστος ζωής σε μια πόλη (εν προκειμένω τη Βόννη) διαφορετική από την πρωτεύουσα της Γερμανίας (δηλαδή, από τον Οκτώβριο του 1990, το Βερολίνο).

9. Κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή κατάρτισε στις 9 Δεκεμβρίου 1994 μια πρώτη πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου [SEC(94) 2020 τελικό] για την «ετήσια προσαρμογή» των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων, η οποία αποσκοπούσε στον καθορισμό διορθωτικών συντελεστών που θα ίσχυαν από 1ης Ιουλίου 1994. Η Επιτροπή διαβίβασε εν συνεχεία στο Συμβούλιο δεύτερη πρόταση κανονισμού [SEC(94) 2085 τελικό], η οποία αποσκοπούσε στον καθορισμό, αναδρομικώς από 1ης Οκτωβρίου 1990, ενός γενικού διορθωτικού συντελεστή για τη Γερμανία, καθώς και ειδικών διορθωτικών συντελεστών για τη Βόννη και την Καρλσρούη.

10. Κατόπιν αυτού, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει της πρώτης τροποποιηθείσας προτάσεως, τον κανονισμό 3161/94, ο οποίος προβλέπει, μεταξύ άλλων, την προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών από 1ης Ιουλίου 1994 και καθορίζει ένα γενικό διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο και έναν ειδικό διορθωτικό συντελεστή που ισχύει για τις αποδοχές των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι στην Καρλσρούη.

11. Το Συμβούλιο δεν έδωσε καμία συνέχεια στη δεύτερη τροποποιητική πρόταση της Επιτροπής σχετικά με τον αναδρομικό καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών από τον Οκτώβριο του 1990.

12. Στις 5 Μαΐου 1995, οι αναιρεσείοντες υπέβαλαν αίτηση στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησαν, πρώτον, να καταρτιστούν τα εκκαθαριστικά σημειώματα των αποδοχών τους, από τον Ιανουάριο του 1992, βάσει του κατά νόμον εφαρμοστέου διορθωτικού συντελεστή, δεύτερον, να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή είχε διαπράξει πταίσμα μη λαμ-

4 — ΕΕ L 361, σ. 13, διορθωτικό στην ΕΕ 1992, L 10, σ. 56.

βάνοντας εντός εύλογης προθεσμίας τα μέτρα που επιβάλλονταν από την υπόθεση Chavane de Dalmassy κατ' εφαρμογήν του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 233 ΕΚ) και, τρίτον, να καταβληθεί σε κάθε αιτούντα το ποσό των 50 000 βελγικών φράγκων (BFR) ως ικανοποίηση της προκληθείσας ηθικής βλάβης.

13. Δεδομένου ότι η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, οι αναιρεσείοντες άσκησαν προσφυγή κατά της απορριπτικής αποφάσεως, η οποία επίσης απορρίφθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Ως προς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως

14. Οι αναιρεσείοντες αντλούν τον πρώτο λόγο αναιρέσεως από προβαλλόμενη παράβαση των άρθρων 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 288, παράγραφος 2, ΕΚ) και 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, καθώς και από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως του εννόμου συμφέροντος των αναιρεσειόντων προς άσκηση προσφυγής.

15. Οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι κακώς το Πρωτοδικείο θεώρησε, στις σκέψεις 77 έως 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν είχαν αποδείξει την ύπαρξη ζημίας δυναμένης να στηρίξει την αγωγή αποζημιώσεως.

16. Είναι σημαντικό να ενταχθούν οι επικρινόμενες εκτιμήσεις στο πλαίσιο της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου. Το Πρωτοδικείο δεν είπε ότι οι αναιρεσείοντες δεν είχαν υποστεί καμία ζημία λόγω της μη εφαρμογής στις αποδοχές τους του διορθωτικού συντελεστή που υπολογίζεται με βάση το Βερολίνο. Έχοντας κρίνει ότι δεν ήταν νομικώς δυνατό να τους αναγνωρίσει την εφαρμογή αυτή, εξέτασε, σύμφωνα με τη νομολογία [5], αν οι αναιρεσείοντες είχαν υποστεί ζημία δικαιολογούσα αντισταθμιστικά μέτρα, δεδομένου ότι ήταν αδύνατο να ικανοποιηθεί το κύριο αίτημά τους.

17. Η αίτηση αναιρέσεως φαίνεται να υπαινίσσεται τόσο υλική ζημία όσο και ηθική βλάβη.

18. Όσον αφορά την πρώτη, τα όσα εκθέτουν οι αναιρεσείοντες δεν είναι αρκετά σαφή. Αναφέρονται στο ότι θα έπρεπε να εκτιμηθεί το έννομο συμφέρον τους κατά τον χρόνο της ασκήσεως της αρχικής προσφυγής.

19. Κατά τον χρόνο όμως της ασκήσεως της προσφυγής στην προπαρατεθείσα υπόθεση Chavane de Dalmassy, η Επιτροπή είχε καταθέσει, και το Συμβούλιο τη μελετούσε, πρόταση κανονισμού καθορίζουσα διορθωτικό συντελεστή υψηλότερο για την Καρλσρούη σε σχέση με τη Βόννη. Ως εκ τούτου, το συμφέρον των αναιρεσειόντων προς άσκηση της προσφυγής είναι αναμφισβήτητο.

5 — Βλ. την απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994, C-412/92 P, Κοινοβούλιο κατά Meskens (Συλλογή 1994, σ. I-3757, σκέψη 28).

20. Από τα περιγραφέντα ανωτέρω περιστατικά προκύπτει ωστόσο ότι, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, διατυπώθηκαν διάφορες νέες προτάσεις.

21. Θεωρώ συνεπώς ότι για να εκτιμηθεί το συμφέρον των αναιρεσειόντων στην παρούσα διαδικασία δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χρόνος της ασκήσεως της προσφυγής στην υπόθεση Chavane de Dalmassy.

22. Εξάλλου, η νομολογία που παραθέτουν οι αναιρεσείοντες προς στήριξη της θέσεώς τους αφορούσε διαφορετική περίπτωση [6]. Στην υπόθεση εκείνη, η προσφυγή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη επειδή είχε εκλείψει το έννομο συμφέρον, καθόσον η προσβαλλομένη απόφαση είχε ήδη αντικατασταθεί πριν από την άσκηση της προσφυγής.

23. Επομένως, κατά τον χρόνο της ασκήσεως της προσφυγής δεν υφίστατο πλέον το έννομο συμφέρον. Αυτή όμως ήταν η ημερομηνία που έπρεπε να ληφθεί υπόψη για να εκτιμηθεί το συμφέρον αυτό.

24. Συνεπώς, οι αναιρεσείοντες έπρεπε να αποδείξουν ότι η ζημία τους εξακολουθούσε να υφίσταται κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής τους ενώπιον του Πρωτοδικείου, παρά τις τροποποιήσεις που επήλθαν μετά την απόφαση Chavane de Dalmassy. Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες τήρησαν διακριτική σιγή σχετικά με την υλική ζημία τους, εκτιμώμενη κατά τον χρόνο αυτό.

25. Ειδικότερα, ουδαμού αμφισβήτησαν τα αριθμητικά στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή, από τα οποία προκύπτει ότι το κόστος ζωής ήταν, στο σύνολο της εξεταζόμενης περιόδου, ελαφρώς υψηλότερο στη Βόννη απ' ό,τι στην Καρλσρούη και ότι, κατά συνέπεια, η αιτούμενη από τους αναιρεσείοντες εφαρμογή διορθωτικού συντελεστή διαφορετικού από εκείνον που υπολογίζεται αναφορικά προς τη Βόννη δεν μπορούσε να έχει ως συνέπεια υλικό όφελος γι' αυτούς αλλ' αντιθέτως απώλεια.

26. Είναι αληθές ότι, τουλάχιστον εμμέσως, οι αναιρεσείοντες φαίνονται να θεωρούν ότι συνιστά υλική ζημία το γεγονός ότι δεν έτυχαν του σχετικού με το Βερολίνο διορθωτικού συντελεστή, αλλά του χαμηλότερου συντελεστή που υπολογίζεται αναφορικά προς τη Βόννη. Δεδομένου όμως ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, όπως θα δούμε, το αίτημα αυτό αδικαιολόγητο, καθόσον δεν συνάδει προς τον σκοπό των διορθωτικών συντελεστών, η μη ικανοποίησή του δεν μπορεί να συνιστά υλική ζημία δικαιολογούσα τη λήψη αντισταθμιστικών μέτρων υπέρ των αναιρεσειόντων.

27. Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν την ύπαρξη τέτοιας ζημίας.

28. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των αναιρεσειόντων, το Πρωτοδικείο δεν περιόρισε την ανάλυσή του σε αυτή την πτυχή της ζημίας και δεν θεώρησε ότι μόνον η οικονο-

6 — Διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 1996, T-128/96, Lebedef κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-629 και II-1679).

μική ζημία θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη λήψη αντισταθμιστικών μέτρων υπέρ των αναιρεσειόντων. Συγκεκριμένα, στις σκέψεις 77 έως 81 εξετάζεται ρητώς η πρόσθετη ζημία που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες, συμπεριλαμβανομένης της ηθικής βλάβης.

29. Όσον αφορά την ηθική βλάβη, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι η αδράνεια της Επιτροπής είχε ως αποτέλεσμα, λόγω του ότι τα ακυρωθέντα εκκαθαριστικά σημείωματα δεν αντικαθίσταντο από νέα, να τελούν σε μια μη κανονική κατάσταση. Τούτο είχε ως συνέπεια για τους αναιρεσείοντες μια κατάσταση αβεβαιότητας και ακατανοησίας.

30. Επιπλέον, η Επιτροπή διέπραξε έναντι των αναιρεσειόντων ορισμένα υπηρεσιακά πταίσματα συνεπαγόμενα την ηθική βλάβη τους. Η βλάβη αυτή αποδείχθηκε συνεπώς κατά αρκούντως ακριβή τρόπο από τους αναιρεσείοντες, οι οποίοι δεν μπορούσαν, εξ ορισμού, παρά να εκτιμήσουν τη βλάβη αυτή ex aequo et bono.

31. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο κακώς κατέληξε στο αντίθετο συμπέρασμα με τις προπαρατεθείσες σκέψεις 79 έως 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

32. Κατά τη γνώμη μου, οι αναιρεσείοντες παραβλέπουν τον σύνδεσμο που υφίσταται μεταξύ του περί ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης αιτήματός τους και του κυρίου αιτήματός τους.

33. Η προβαλλόμενη ηθική βλάβη συνδέεται άμεσα με το ότι δεν ικανοποιήθηκε το αίτημα των αναιρεσειόντων. Συγκεκριμένα, η κατάσταση αβεβαιότητας στην οποία ισχυρίζονται ότι βρίσκονται είναι συνέπεια αυτής της μη ικανοποιήσεως. Ομοίως, τα πταίσματα που καταλογίζονται στην Επιτροπή συντελούν στην πρόκληση της προβαλλομένης ηθικής βλάβης όχι αυτά καθαυτά, αλλά καθόσον εμπόδισαν την ικανοποίηση του αιτήματος των αναιρεσειόντων.

34. Οι αναιρεσείοντες όμως δεν αμφισβητούν την ανάλυση του Πρωτοδικείου ότι το κύριο αντικείμενο της προσφυγής αποτελεί η κατάρτιση νέων εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών με διορθωτικό συντελεστή υπολογιζόμενο με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο.

35. Επομένως, η προβαλλόμενη ηθική βλάβη απορρέει από το ότι δεν τους χορηγήθηκε το ευεργέτημα του διορθωτικού συντελεστή που υπολογίζεται σε σχέση με το Βερολίνο, όσον αφορά τα ακυρωθέντα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών. Το Πρωτοδικείο όμως έχει ήδη κρίνει με την απόφασή τους Barraux κ.λπ. κατά Επιτροπής [7] ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, οι αναιρεσείοντες θα προσπορίζονταν ένα όφελος αχρεωστήτως.

36. Επιβεβαιώνοντας τη νομολογία αυτή, το Πρωτοδικείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, έκρινε εκ νέου το αίτημα αυτό προδήλως αδικαιολόγητο. Επομένως, ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο θεωρώντας ότι η μη ικανοποίηση ενός τέτοιου αιτήματος δεν μπορούσε να συνιστά ηθική βλάβη.

7 — Απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 1996, Τ-177/95 (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-541 και II-1451).

37. Έχοντας συνεπώς ορθώς θεωρήσει ότι οι αναιρεσείοντες δεν είχαν αποδείξει το υποστατό της ζημίας τους, το Πρωτοδικείο άντλησε συναφώς τις επιβαλλόμενες συνέπειες με βάση τις διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας.

38. Συγκεκριμένα, υπενθύμισε ότι το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας επιβάλλει να περιέχει το δικόγραφο της προσφυγής το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση και θεώρησε πολύ λογικά ότι δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις αυτές μια προσφυγή με την οποία ζητούνταν η ανόρθωση ζημιών προκληθεισών από κοινοτικό όργανο και η οποία δεν περιείχε στοιχεία από τα οποία να μπορεί να προσδιοριστεί η προβαλλόμενη από τους αναιρεσείοντες ζημία.

39. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν παρέβη ούτε και στην περίπτωση αυτή την εν λόγω διάταξη.

40. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως

41. Ο δεύτερος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης και της σχετικής με το άρθρο αυτό νομολογίας, καθώς και εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στην προπαρατεθείσα υπόθεση Chavane de Dalmassy.

42. Οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται, συγκεκριμένα, ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο, θεωρώντας ότι η εν λόγω απόφαση επέβαλλε στο Συμβούλιο δύο αλληλένδετες υποχρεώσεις, ήτοι, αφενός, την έκδοση κανονισμού καθορίζοντος διαφορετικό συντελεστή για τη Γερμανία υπολογιζόμενο με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, τον καθορισμό ειδικού διορθωτικού συντελεστή για την Καρλσρούη.

43. Επομένως, το Πρωτοδικείο κακώς θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη, εφόσον το Συμβούλιο δεν εξέδωσε τις αναγκαίες πράξεις, να καταρτίσει νέα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών εφαρμόζοντας τον διορθωτικό συντελεστή για τη χώρα υπηρεσίας, υπολογιζόμενο με βάση το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα, ελλείψει ειδικού διορθωτικού συντελεστή για τον τόπο υπηρεσίας των αναιρεσειόντων.

44. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο, κατά παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης, θεώρησε ότι η εκ μέρους της Επιτροπής μη εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy δεν συνιστούσε παράλειψη.

45. Η Επιτροπή φρονεί, αντιθέτως, ότι η θέση των αναιρεσειόντων είναι προδήλως εσφαλμένη. Συγκεκριμένα, τόσο το πνεύμα όσο και το γράμμα της προβαλλομένης

κανονιστικής ρυθμίσεως, καθώς και η απόφαση Chavane de Dalmassy, συνεπάγονται ότι το Συμβούλιο είχε δύο αναπόσπαστα συνδεδεμένες υποχρεώσεις και ότι η Επιτροπή δεν εδικαιούτο να μην τις λάβει υπόψη για να ικανοποιήσει το αίτημα των αναιρεσειόντων. Επομένως, δεν μπορούσε να της καταλογιστεί συναφώς η παραμικρή παράλειψη.

46. Σπεύδω να πω ότι συμμερίζομαι την ανάλυση της Επιτροπής και ότι δεν θεωρώ ότι μπορεί να είναι πειστικές οι προσπάθειες των αναιρεσειόντων να προσδώσουν τόσο στον ΚΥΚ όσο και στη νομολογία ένα νόημα που προδήλως δεν έχει.

47. Ο εκπρόσωπος των αναιρεσειόντων τόνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση τη σημασία που πρέπει να δοθεί σε αυτόν τον λόγο αναιρέσεως. Συγκεκριμένα, είναι πολύ σημαντικό σε μια κοινότητα δικαίου το να μη μπορεί να παραμείνει ανεκτέλεστη μια δικαστική απόφαση. Συμμερίζομαι απολύτως την άποψη αυτή, αλλά πρέπει να επισημανθεί ότι η εκτέλεση στην οποία αναφέρονται οι αναιρεσείοντες δεν αφορά παρά ένα τμήμα μόνον των υποχρεώσεων που διαλαμβάνονται στην εν λόγω δικαστική απόφαση.

48. Συγκεκριμένα, θεωρώ ότι είναι αναντίρρητο ότι η απόφαση Chavane de Dalmassy επιβάλλει στο Συμβούλιο δύο συναφείς υποχρεώσεις. Αφενός, απαγορεύοντας στο Συμβούλιο να θεσπίσει διορθωτικό συντελεστή για την οικεία χώρα υπολογιζόμενο αναφορικά προς μια πόλη διαφορετική από την πρωτεύουσα, του επιβάλλει να αναφερθεί στο κόστος ζωής στην πρωτεύουσα για να καθορίσει τον ισχύοντα στην εν λόγω χώρα διορθωτικό συντελεστή.

49. Αφετέρου, του επιβάλλει τον καθορισμό ειδικών διορθωτικών συντελεστών για τους κειμένους εντός της εν λόγω χώρας τόπους υπηρεσίας των υπαλλήλων στους οποίους διαπιστώνεται σημαντική αλλοίωση του κόστους ζωής σε σχέση με την πρωτεύουσα.

50. Ο σύνδεσμος μεταξύ των δύο αυτών υποχρεώσεων προκύπτει ήδη σαφώς από το γράμμα της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, από το οποίο προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν εδικαιούτο, ενόψει της αρχής που διαλαμβάνεται στο παράρτημα XI του ΚΥΚ, να καθορίσει προσωρινό διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία με βάση το κόστος ζωής σε μια πόλη διαφορετική από την πρωτεύουσα.

51. Στη σκέψη 56 της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο ανέφερε τα εξής:

« Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο θα έπρεπε να καθορίσει, αφενός, ένα διορθωτικό συντελεστή — ενδεχομένως προσωρινό — για τη Γερμανία με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο και, αφετέρου, ειδικούς διορθωτικούς συντελεστές — ενδεχομένως επίσης προσωρινούς — για τους διαφόρους τόπους υπηρεσίας υπαλλήλων στη χώρα αυτή, στους οποίους διαπιστώνεται αισθητή αλλοίωση της αγοραστικής δυνάμεως σε

σχέση με το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα, το Βερολίνο.»

52. Από τη χρησιμοποίηση των όρων «αφενός (...) αφετέρου» προκύπτει αναμφισβήτητα ένας σύνδεσμος μεταξύ των δύο τμημάτων της επίμαχης φράσεως: πρέπει να νοηθούν ομού για να μπορεί να καθοριστεί το πλήρες περιεχόμενο της υποχρεώσεως του Συμβουλίου.

53. Το προφανές αυτό συμπέρασμα επιβεβαιώνεται από τον ίδιο τον σκοπό των διορθωτικών συντελεστών. Συγκεκριμένα, οι συντελεστές αυτοί δεν καθορίζοντα για να έχουν ως αυτόματη συνέπεια την αύξηση των αποδοχών των αναιρεσειόντων στην περίπτωση κατά την οποία το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα του κράτους μέλους όπου υπηρετούν αυξάνει.

54. Από το άρθρο 64 του ΚΥΚ, καθώς και από το άρθρο 9 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, περί του τρόπου εφαρμογής των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ, προκύπτει συγκεκριμένα ότι σκοπός των διορθωτικών συντελεστών, όπως απορρέει και από το νόημα της λέξης, είναι να διορθώσουν τα αποτελέσματα των διαφορών του κόστους ζωής στους διάφορους τόπους υπηρεσίας, κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται η ίση μεταχείριση των υπαλλήλων.

55. Από αυτό προκύπτει κατ' ανάγκη ότι το Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο να καθορίζει διορθωτικούς συντελεστές οσάκις οι διαφορές μεταξύ του κόστους ζωής στους διάφορους τόπους υπηρεσίας φθάνουν ένα βαθμό αρκετά υψηλό ώστε να διακυβεύεται η ισότητα μεταχείρισης.

56. Συγκεκριμένα, αν η υποχρέωση του Συμβουλίου περιοριζόταν στον καθορισμό διορθωτικού συντελεστή υπολογιζομένου με βάση το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα και δεν περιελάμβανε τον καθορισμό ειδικών συντελεστών για τους τόπους υπηρεσίας στους οποίους διαπιστώνονται αισθητές διαφορές, ο σκοπός της ίσης μεταχείρισης των υπαλλήλων, που συνεπάγεται την εξουδετέρωση των εν λόγω διαφορών, δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί κατά τρόπο βέβαιο.

57. Το προπαρατεθέν άρθρο 9 δεν αφήνει καμία αμφιβολία συναφώς, καθόσον όριζει ότι, οσάκις διαπιστώνονται τέτοιες διαφορές, «το Συμβούλιο (...) *αποφασίζει*» τον καθορισμό ειδικών διορθωτικών συντελεστών. Η χρησμοποίηση του ενεστώτα οριστικής καταδεικνύει τον επιτακτικό χαρακτήρα της υποχρεώσεως του Συμβουλίου [8].

58. Ο χαρακτήρας αυτός προκύπτει επίσης από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου. Έτσι, το Δικαστήριο έχει υπενθυμίσει ότι: «ο σκοπός των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ (...) είναι να εξασφαλίζεται η διατήρηση ίσης αγοραστικής δύναμης για όλους τους υπαλλήλους, ανεξαρτήτως του τόπου υπηρεσίας, σύμφωνα με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως».

8 — Οι λοιπές γλωσσικές αποδόσεις της διατάξεως αυτής χρησιμοποιούν παρόμοιους όρους.

59. Το Δικαστήριο κατέληξε συνεπώς ότι:

«Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν έχει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την ανάγκη του καθορισμού ειδικού διορθωτικού συντελεστή για συγκεκριμένο τόπο υπηρεσίας εφόσον διαπιστώνεται ότι το κόστος ζωής είναι στον τόπο αυτό αισθητά υψηλότερο απ' ό,τι στην πρωτεύουσα» [9].

60. Δεδομένου ότι, κατά το Δικαστήριο, το συμπέρασμα αυτό αποτελεί την άμεση συνέπεια της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, ισχύει επίσης οσάκις, όπως εν προκειμένω, το κόστος ζωής στον συγκεκριμένο τόπο υπηρεσίας είναι αισθητά χαμηλότερο απ' ό,τι στην πρωτεύουσα.

61. Οι αναιρεσείοντες επικαλούνται επίσης την απόφαση Brazzelli κ.λπ. κατά Επιτροπής [10] προς στήριξη της θέσεως ότι η διακριτική ευχέρεια του Συμβουλίου όσον αφορά τον καθορισμό διορθωτικών συντελεστών είναι τέτοια ώστε δεν μπορεί να υπάρχει συναφώς καμία βεβαιότητα προτού το Συμβούλιο ασκήσει τις αρμοδιότητές του.

62. Το επιχείρημα αυτό είναι εν προκειμένω αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, το θέμα εδώ δεν είναι να αποδειχθεί ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να έχει καμία βεβαιότητα όσον αφορά τους συντελεστές που το Συμβούλιο επρόκειτο να καθορίσει.

63. Αυτό που είναι σημαντικό στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ότι η Επιτροπή είχε όχι μόνο δικαίωμα αλλά και υποχρέωση να θεωρήσει ότι εναπέκειτο στο Συμβούλιο και μόνο σ' αυτό να καθορίσει τους διορθωτικούς συντελεστές και, ειδικότερα, έναν ειδικό διορθωτικό συντελεστή για τους τόπους υπηρεσίας στους οποίους το κόστος ζωής απέκλινε αισθητά σε σχέση με την πρωτεύουσα.

64. Το γεγονός ότι ο λόγος υπάρξεως των διορθωτικών συντελεστών είναι η εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται, πράγματι, επίσης ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να εφαρμόσει τους συντελεστές αυτούς κατά τρόπο που να διακυβεύει την τήρηση της εν λόγω αρχής. Επομένως, δεν μπορεί, ελλείψει καθορισμού εκ μέρους του Συμβουλίου των απαιτουμένων συντελεστών, να χορηγήσει το ευεργέτημα συντελεστή υπολογιζομένου σε σχέση με την πρωτεύουσα και μη λαμβάνοντος συνεπώς υπόψη τις διαφορές του κόστους ζωής που διαπιστώνονται μεταξύ του οικείου τόπου υπηρεσίας και της πρωτεύουσας.

65. Όπως όμως ορθώς υπενθύμισε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, από τη νομολογία προέκυπτε ήδη ότι η διαφορά του κόστους ζωής μεταξύ της Καρλσρούης και της πρωτεύουσας, του Βερολίνου, ήταν σημαντική [11].

66. Οι αναιρεσείοντες εξάλλου ουδέποτε αμφισβήτησαν την ύπαρξη, την οποία προέβαλε η Επιτροπή με τις προτάσεις της κανο-

9 — Βλ. απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1992, C-301/90, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-221, σκέψεις 22 και 25).

10 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1992, T-17/89, T-21/89 και T-25/89 (Συλλογή 1992, σ. II-293).

11 — Βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Barraux κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 53, παρατιθέμενη στη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

νισμού σχετικά με τον καθορισμό ειδικού συντελεστή για την Καρλσρούη, μιας αισθητής διαφοράς κόστους ζωής μεταξύ της πόλεως αυτής και του Βερολίνου.

67. Συγκεκριμένα, κατ' αυτούς, «η άρνηση του Συμβουλίου να υιοθετήσει την υποβληθείσα από την Επιτροπή πρόταση καταδεικνύει τη βούλησή του να εφαρμόσει τον διορθωτικό συντελεστή "Γερμανία", υπολογιζόμενο σε σχέση με το κόστος ζωής στο Βερολίνο, στους τοποθετημένους στην Καρλσρούη υπαλλήλους» [12].

68. Πρέπει ωστόσο να υπενθυμιστεί ότι ο κανονισμός που εξέδωσε το Συμβούλιο κατόπιν των προτάσεων της Επιτροπής είχε ως αποτέλεσμα να εφαρμοστεί στους αναιρεσείοντες ο υπολογιζόμενος σε σχέση με τη Βόννη συντελεστής, πράγμα το οποίο οι αναιρεσείοντες όφειλαν να γνωρίζουν καθόσον τούτο αποτέλεσε τη βάση της προσφυγής που άσκησαν στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Chavane de Dalmassy, της οποίας την εκτέλεση ισχυρίζονται ότι απαιτούν.

69. Αν, όπως ισχυρίζονται οι αναιρεσείοντες, το Συμβούλιο είχε θελήσει να τύχουν οι αναιρεσείοντες του ισχύοντος για το Βερολίνο συντελεστή, δεν πιστεύω ότι θα είχε εκδώσει έναν κανονισμό που έχει ως αποτέλεσμα να εφαρμοστεί στους αναιρεσείοντες ο πολύ διαφορετικός συντελεστής που υπολογίζεται σε σχέση με το κόστος ζωής στη Βόννη.

70. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ορθώς το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν εδικαιούτο να καταρτίσει για τους αναιρεσείοντες εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών σε σχέση με το κόστος ζωής στο Βερολίνο, καθόσον η διαπιστωθείσα σε σχέση με το Βερολίνο διαφορά καθιστούσε υποχρεωτικό τον εκ μέρους του Συμβουλίου καθορισμό ειδικού διορθωτικού συντελεστή για την Καρλσρούη.

71. Ορθώς επομένως το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι δεν υφίστατο παράλειψη εκ μέρους της Επιτροπής.

72. Οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται επιπλέον ότι η Επιτροπή είχε τρεις δυνατότητες για να εκτελέσει την απόφαση Chavane de Dalmassy.

73. Συγκεκριμένα, εκτός από το να καταρτίσει εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών εφαρμόζοντας διαφορετικό συντελεστή υπολογιζόμενο σε σχέση με το Βερολίνο, δυνατότητα την οποία απέρριψε το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή θα μπορούσε, κατά τους αναιρεσείοντες, να ασκήσει προσφυγή κατά της παραλείψεως του Συμβουλίου ή να προχωρήσει σε διάλογο με τους αναιρεσείοντες.

74. Ωστόσο, οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν τη συλλογιστική που ακολούθησε το

12 — Σημείο 64 της αιτήσεως αναιρέσεως.

Πρωτοδικείο στις σκέψεις 99 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απ' όπου προκύπτει ότι ένας ιδιώτης δεν μπορούσε να υποχρεώσει την Επιτροπή να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως, διότι θα ετίθετο κατ' αυτόν τον τρόπο σε κίνδυνο το περιθώριο χειρισμών που ενέχει η εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής όσον αφορά την εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως.

75. Δεν απομένει συνεπώς πλέον παρά να εξεταστεί αν το Πρωτοδικείο έπρεπε να θεωρήσει ότι η Επιτροπή όφειλε, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, να προχωρήσει σε διάλογο με τους αναιρεσείοντες σχετικά με την εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy.

76. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, ότι από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν είχε τη δυνατότητα, ελλείψει θεσπίσεως κανονιστικής πράξεως από το Συμβούλιο, να εφαρμόσει στις αποδοχές των αναιρεσειόντων διορθωτικό συντελεστή διαφορετικό από εκείνον που επέβαλλε η ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση και συνεπώς, ειδικότερα, συντελεστή υπολογιζόμενο με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο.

77. Έχω ήδη αναφέρει ότι ορθώς το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό.

78. Είναι όμως αναμφισβήτητο ότι η αδυναμία αυτή συνιστούσε, όπως ανέφερε το Πρωτοδικείο, «ιδιαίτερη δυσχέρεια» εκτελέσεως της δικαστικής αυτής αποφάσεως.

79. Οσάκις εμφανίζεται μια τέτοια δυσχέρεια εναπόκειται, σύμφωνα με τη νομολογία [13], στο οικείο θεσμικό όργανο να λαμβάνει κάθε απόφαση που μπορεί να αντισταθμίσει ακριβοδίκαια το μειονέκτημα που προέκυψε για τους αναιρεσείοντες από την ακυρωθείσα απόφαση.

80. Οι αναιρεσείοντες συνάγουν απ' αυτό ότι, αν η Επιτροπή θεωρούσε ότι αντιμετωπίζει ιδιαίτερα δυσχέρεια εκτελέσεως της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, θα έπρεπε να προχωρήσει σε διάλογο με αυτούς προκειμένου να διαλευκάνει την κατάσταση, αντί να αδρανήσει παντελώς.

81. Πρέπει ωστόσο να τονιστεί ότι ένας τέτοιος διάλογος θα είχε λόγο υπάρξεως μόνον αν η κατάσταση που απέρρεε για τους αναιρεσείοντες από τη μη εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy τους προκαλούσε ζημία.

82. Συγκεκριμένα, η νομολογία που παραθέτουν οι ίδιοι οι αναιρεσείοντες επιβάλλει στο οικείο θεσμικό όργανο να λαμβάνει, σε

13 — Βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Κοινοβούλιο κατά Meskens.

περίπτωση ιδιαίτερης δυσχέρειας εκτελέσεως δικαστικής αποφάσεως, μέτρα ικανά να αντισταθμίσουν ακριβοδίκαια τα μειονεκτήματα που προκύπτουν από την κατάσταση αυτή.

83. Από αυτό έπεται κατ' ανάγκη ότι δεν υφίσταται υποχρέωση λήψεως τέτοιων μέτρων όταν δεν αποδεικνύεται κάποιο μειονέκτημα.

84. Όπως όμως προανέφερα, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι εν προκειμένω δεν είχε αποδειχθεί τέτοια ζημία.

85. Ορθώς συνεπώς κατέληξε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση να λάβει αντισταθμιστικά μέτρα και δεν ήταν συνεπώς δυνατό να της καταλογιστεί συναφώς οποιαδήποτε παράλειψη.

86. Το Συμβούλιο τονίζει, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι συμφωνεί με τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο. Αμφισβητεί ωστόσο τη συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες έχουν ως εξής:

«Σε περίπτωση ακυρώσεως πράξεως θεσμικού οργάνου από τον κοινοτικό δικαστή, στο θεσμικό αυτό όργανο εναπόκειται, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, να λάβει τα πρόσφορα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως (...). Εξάλλου, όταν μια κανονιστική ρύθμιση κριθεί παράνομη, η μεταγενέστερη θέσπιση νέας κανονιστικής ρυθμίσεως από το εν λόγω όργανο, εφαρμοστέα σε μελλοντικές καταστάσεις, δεν εξαλείφει για τον ζημιωθέντα διάδικο τα αποτελέσματα της παρανομίας η οποίας διαπράχθηκε εις βάρος του στο παρελθόν (...).

Συνεπώς, η έκδοση και μόνον του κανονισμού 3161/94 δεν συνιστά, εκ των προτέρων, επαρκή εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός δεν αναφέρεται στα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των υπαλλήλων των μηνών από Ιανουάριο 1992 έως και Ιούνιο 1994.»

87. Το Συμβούλιο φρονεί συγκεκριμένα ότι θα μπορούσε να συναχθεί από τις ως άνω κρίσεις του Πρωτοδικείου ότι το Συμβούλιο, που είχε εκδώσει τον κανονισμό του οποίου η εφαρμογή είχε αποκλειστεί στην υπόθεση Chavane de Dalmassy μέσω ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, είχε την υποχρέωση να εκδώσει νέο κανονισμό.

88. Κατά το Συμβούλιο όμως, από τη σχετική με το άρθρο 184 της Συνθήκης νομολογία προκύπτει ότι τούτο δεν ισχύει. Πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ ακυρώσεως μιας κανονιστικής πράξεως, η οποία συνεπάγεται κατ' αρχήν την υποχρέωση αντικαταστάσεώς της, και εφαρμογής της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, η οποία έχει ως απλή συνέπεια ότι, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει να μην εφαρμοστούν οι

κανονιστικές διατάξεις που χρησιμεύουν ως βάση της προσβαλλομένης ατομικής πράξεως.

89. Το Συμβούλιο καταλήγει ζητώντας από το Δικαστήριο, «σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του Κανονισμού Διαδικασίας, να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλαν πρωτοδίκως η Επιτροπή και το Συμβούλιο».

90. Δεδομένου ότι τα αιτήματα αυτά έγιναν δεκτά από το Πρωτοδικείο, η παρέμβαση του Συμβουλίου αποσκοπεί συνεπώς στην επικύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και στην απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως, έστω και αν επικρίνει μια πτυχή της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

91. Το Συμβούλιο επιδιώκει συνεπώς την επικύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αναπτύσσοντας ωστόσο μια επιχειρηματολογία η οποία δεν συνιστά απάντηση στους ισχυρισμούς των αναιρεσειόντων, δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν παράλειψη της Επιτροπής και όχι του Συμβουλίου.

92. Θεωρώ συνεπώς ότι το Δικαστήριο δεν χρειάζεται να αποφανθεί επί της θέσεως που διατύπωσε το Συμβούλιο.

93. Επικουρικώς και μόνον συνεπώς θα παρατηρήσω ότι δεν συμμερίζομαι τις ανησυχίες που εξέφρασε το Συμβούλιο. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο εκθέτει ότι «η έκδοση και μόνον του κανονισμού 3161/94 δεν συνιστά, *εκ των προτέρων* [14], επαρκή εκτέλεση της αποφάσεως Chavane de Dalmassy».

94. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν εξέφρασε τελική θέση επί του θέματος αυτού.

95. Επιπλέον, οι προπαρατεθείσες παράγραφοι δεν αποτελούν σκέψεις αναπόσπαστα συνδεδεμένες με το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, το μόνο συμπέρασμα που συνάγει από αυτές το Πρωτοδικείο είναι ότι πρέπει να εξετάσει την έκταση των υποχρεώσεων που απορρέουν για την Επιτροπή από την απόφαση Chavane de Dalmassy, ελλείψει εκδόσεως εκ μέρους του Συμβουλίου κανονισμού εφαρμοζομένου στην υπό κρίση περίοδο.

96. Το συμπέρασμα αυτό όμως δεν αμφισβητείται από το Συμβούλιο και το ζήτημα αν το Συμβούλιο είχε ή όχι την υποχρέωση να εκδώσει τέτοιο κανονισμό δεν είναι λυσιτελές για τη συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο.

14 — Η υπογράμμιση δική μου.

97. Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες.

Ως προς τον τρίτο λόγο αναιρέσεως

98. Ο λόγος αυτός στηρίζεται σε προβαλλόμενη παράβαση των άρθρων 63 επ. του ΚΥΚ που αφορούν τις αποδοχές των υπαλλήλων. Κατά τους αναιρεσείοντες, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι διατάξεις αυτές επιβάλλουν την εφαρμογή στις αποδοχές τους ενός διορθωτικού συντελεστή υπολογιζομένου με βάση το κόστος ζωής στην πρωτεύουσα του κράτους μέλους υπηρεσίας, ελλείψει καθορισμού εκ μέρους του Συμβουλίου ειδικού διορθωτικού συντελεστή για την Καρλσρούη.

99. Συμμερίζομαι απολύτως την ανάλυση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία ο λόγος αυτός παραβλέπει καταφανώς τον σκοπό των διατάξεων του ΚΥΚ που αφορούν τους διορθωτικούς συντελεστές.

100. Συγκεκριμένα, όπως προανέφερα, από τη νομολογία [15] προκύπτει ότι ο σκοπός των προβλεπομένων στα άρθρα 64 και 65 του ΚΥΚ διορθωτικών συντελεστών που επηρεάζουν τις αποδοχές των υπαλλήλων είναι η διασφάλιση της διατήρησης ισοδύναμης αγοραστικής δυνάμεως για όλους τους υπαλλήλους, ανεξάρτητα από τον τόπο υπηρεσίας, σύμφωνα με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

101. Είναι όμως αναντίρρητο και δεν αμφισβητείται εξάλλου από τους ίδιους τους αναιρεσείοντες ότι το κόστος ζωής στην Καρλσρούη ήταν πολύ χαμηλότερο, κατά την επίδικη περίοδο, από το κόστος ζωής στο Βερολίνο. Επομένως, το να εφαρμοστεί στις αποδοχές των υπαλλήλων που υπηρετούν στην Καρλσρούη ένας συντελεστής υπολογιζόμενος με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο θα ήταν προφανώς αντίθετο προς τις αρχές που απορρέουν από την προπαρατεθείσα νομολογία.

102. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέβη τα άρθρα 63 επ. του ΚΥΚ αποφασίζοντας ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να εφαρμόσει στις αποδοχές των αναιρεσειόντων διορθωτικό συντελεστή υπολογιζόμενο με βάση το κόστος ζωής στο Βερολίνο.

103. Πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες.

15 — Βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Συμβουλίου.

Πρόταση

104. Για τους προεκτεθέντες λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη.

105. Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, πρέπει να τονιστεί ότι, δυνάμει της παραπομπής του άρθρου 118 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμόζεται εν προκειμένω το άρθρο 69 του Κανονισμού αυτού, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 122.

106. Το άρθρο 69, παράγραφος 2, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

107. Από το άρθρο 69, παράγραφος 4, απορρέει ότι τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

108. Προτείνω συνεπώς να φέρει έκαστος διάδικος τα δικαστικά του έξοδα.